

БОЙКА НИКОЛАС

ПРОКЛЯТИЕ

ИЛИ

ГОСПОД ИМА ДРУГИ ПЛАНОВЕ ЗА ТЕБ

БОЙКА НИКОЛАС

**ПРОКЛЯТИЕ
ИЛИ
ГОСПОД
ИМА
ДРУГИ
ПЛАНОВЕ
ЗА ТЕБ**

© –Бойка Николас – автор, 2017 г.

© – Юлиана Павлова – художник

Издава: „Asociación Hispano BG“

Превод и редакция: „Академия Испаника“

www.boikanikolas.com

amazon.com/author/boikanikolas

ISBN 978-84-697-5785-7

*Посвещавам тази книга
с много любов
на моите родители!*

*Специални благодарности
на Юлиана Павлова - художник и автор
на корицата и вътрешните илюстрации!
(www.jutopia.me)*

Съдържание

I книга

Орбел	9
Грехът	17
Изгонването	31
Проклятието	43
Бягството	61
Столицата	75
Сватбите	93
Демоните	109
Разочарованието	127
Любов и омраза	139
Първият знак	153
Вторият знак	159
Третият знак	163
Четвъртият знак	167
Петият знак	171

Шестият знак	177
Седмият знак	181
Целувката	185
Убийството	191

II книга

Обаждането	203
Циганска любов	209
Странстванията	223
Паралелните светове	237
Мавърът	249
Чудесата	259
Господ има други планове за теб	279

I КНИГА

ОРБЕЛ

а билото на висока и величествена планина, покорила Балканите със своите върхове, вечно покрити със сняг и галени от слънце, се било сгушило едно селце, затънало от векове в своите обичаи, проклетия и благословии.

Казват, че клетвите произлизили от османците, които владеели и населявали тези земи повече от пет века или може би идвали от славяните или прабългарите, или сигурно от тракийците, а може би от византийците... Кой знае?

В центъра на това селце, наречено Орбел, белеела старинна църква, в която на 15-ти август, всяка година, в чест на Дева Мария, в един полухристиянски, полуварварски ритуал, колели агнета. Веднъж заклани и одрани, ги оставяли да преспят

цяла нощ в храма, заедно с хората, които ношували там, с надеждата да сбъднат най-съкровения им желания: да имат поколение, да се задомят, да изгонят демоните си, да излязат от мизерията, да си построят дом, да се спасят от някоя клетва или урочасване.

Защото нали казват, че когато изчезне Надеждата, животът умира...

В Орбел, близо до църквата, живеел един чудно красив момък.

Майката – Келара и Кардам – неговият баща, му били дали име на победител и светец, което да го пази. Те дори и не могли да предположат, че след 45 години щели да убият Александър в една друга планина на Балканите... И че щял да предаде Богу дух в една безлунна нощ, в която кръвта му щяла да изтече като на жертвено животно, досущ като на закланите агнета в църквата.

И как ли би могла да предположи Келара, че ще ѝ се случи най-лошото, което би могло да сполети една майка: да живее половин век след убийството на сина си.

Но после щяла да разбере или може би не, че това било заради Проклятието

Александър растял силен и мъжествен, с очи светли като звезди и алени като залез бузи, а белите му зъби блестели като върховете на Орбел. Бил палав и любопитен, пръв приятел на овцете и козите, които пасял по селските поляни и свирел на кавала си, като го карал понякога да се смее, понякога да стене, а дори и жално да плаче....

Много нощи треперел от студ и от страх в тъмнината под звездите на Орбел, подгизнал от дъжда и вкочанен от студ. Но преди било така – всички деца работели и помагали на родителите си.

Келара била родила единайсет деца, но ѝ останали само пет, защото по онова време челядта не можела да устои на болестите, на урочасването или на клетвите...

А какво са клетвите, ако не ревност, бяс, тъмни чувства, завист, много завист, която всички изпитват, но малцина я принават и възпират.

Защото завистта и ревността са като природно бедствие, което връхлита и разрушава всичко.

Когато любимият син на Келара водел хорото на мегдана, до самата църква, всички девойки искали да се хванат до него. Той ги влудявал със своята мъжественост и мирис на салец, с очите си с оловно син цвят, с тъмните си къдрици, толкова черни, като мислите на някои хора...

Но тази, която изгаряла от любов по него, се наричала Асмара, „сирачето на Орбел“. Тя била мургава девойка, приличала на красива циганка с очи на ранена кошута. Била останала без баща и живеела само със своята майка и с баба си – „вещицата на Орбел“. В селото често ѝ се подигравали, като я наричали „Кара Асмара“ или „Асмара Черната“.

Александър, овчарчето, който след сторения грях, щял да избяга в града и да се превърне във важен Директор и който щял да замени селските навици и дрехи със столични, същият този Александър по онова време все още не знаел, че неговите

деца, също като Асмара, щели да останат наполовина сираци след смъртта му...

Може би заради бъдещия грях или заради проклятието на бабата на Асмара...

Все още момък, той не знаел, а и как би могъл, че ще има внуци с мургава, почти циганска кожа, досущ като тази на „Кара Асмара“. Дори не подозирал, че никога няма да ги познава от „света на живите“, но щял да ги навестява, и то много пъти, от „света на мъртвите“.

Дори и не предполагал, че щял да им се явява често в сънища и в „реалния им свят“, в съновиденията на жена си, също половин сирак, без баща, за да спаси неведнъж живота на своята мургава внучка, на име Ника...

Казват, че за Любовта и Душите няма граници. Защото нашият свят и този на мъртвите са ЕДНО! Но не ги виждаме, сякаш сме на различни етажи в една и съща сграда или в различни вагони на един и същи влак.

Александър също не знаел и надали щял да разбере някога, че болката, която

причиняваме е болката, която получаваме...

Той щял да улови, или пък не, това послание 25 години по-късно, когато луната, щяла напълно да изчезне и душата му завинаги да напусне тялото, след като бъде люто ранен право в сърцето, така както и той самият бил улучил смъртоносно сърцето на Асмара...

Александър беше седнал, подпрян на любимия си бор, обзет от странна и неочаквана възбуда.

Чувстваше ръцете си трепетни и влажни от капките роса, които блестяха по тревата, като дребни бисери.

Наблюдаваше веселия и скоклив поток, чийто води се блъскаха в белите камъни и подскачаха игриво.

„Но водата е по-умна от хората, защото търси и си проправя път, като заобикаля препятствията, а не се блъска в тях“ – мислеше си той.

Изведнъж чу познатия и топъл глас на Асмара:

– Ето къде те намерих!

Александър почувства радост и страх едновременно, защото предугаждаше, че неговата мъжественост няма да издържи

при вида на тези щръкнали от бързането или може би възбудени от срещата зърна.

Май и не искаше да издържи, нито пък да мисли за последиците. Знаеше много добре, че не обича Асмара, но я желаше лудо и вече много пъти я беше обладал в мислите си.

Александър, макар и млад беше обигран любовник, ученик в леглото на вдовицата на своя чичо. Тя му беше показала не само как да утолява жаждата на своето желание, а и как да доставя удоволствие, като удължава любовната игра.

Затова и години по-късно, щеше да си спечели славата на умел мъжкар сред многобройните си завоевания, макар и женен с деца.

Той загледа в захлас месестите устни на мургавата девойка, белите ѝ зъби, които хапеха нервно краищата на червената забрадка, скрила косите на момичето – бурно море от черна пяна.

Погледът му се промени изведнъж, очите му от оловно сини, се превърнаха в тъмен облак.

Сиращето почувства нещо странно във въздуха, силно и непознато, което същевременно го плашеше и привличаше силно, защото беше обикнало Александър още от първия път, когато го видя в църквата по време на великденската служба.

Оттогава мечтаеше да се превърне в негова жена, в снаха на Келара и Кардам, в сестра на сестрите и братята му.

Изгаряше от желание да живее в неговия дом, да спи в леглото му, да приготвя храната му, да поема от дъха му и да му народи куп деца.

По онова време Асмара дори и не предполага, че не е лесно да бъдеш снаха, може би заради ревността на мъжките майки...

Александър беше целия ѝ свят. Когато играеше до него на хорото, хваната за твърдата му ръка, винаги я обземаше силна възбуда, зърната на гърдите ѝ щръкваха, чувстваше замайване и огън изгаряше слабните ѝ. Връхлиташе я странно и непознато желание.

А после, когато се прибереше у дома, усещаше бельото си мокро от соковете на копнежа. Ръката ѝ сама търсеше тъмната цепка между краката и понякога я намираще, като си представяше ласките на своя любим...

Мислеше си, че тази среща ще я превърне в стопанката на неговите дом и сърце. Повече не можеше да чака Александър, трябваше да направи нещо, за да го накара той сам да отиде да я поиска от майка ѝ.

Пастирът я изяждаше, събличаше и изпиваше с погледа си, като проникваше дълбоко в нея с очи и я караше да се чувства влажна и засрамена. Асмара видя как панталона на овчаря, точно под пояса му, започваше да се изпълва с една непозната за нея сила, която нарастваше и се втвърдяваше с всяка изминала секунда. Асмара се боеше и едновременно силно копнееше за тази твърдост.

Девојката си помисли: „Ако му приста-на, със сигурност ще ме поиска за жена!“

Козарят се доближи до нея и с едно движение дръпна рубиненочервената кърпа от

главата ѝ, зарови лице в косите на Асмара, замаян от миризмата на разгонена женска.

Затършува с пръсти под блузата ѝ, дланите му се изпълниха с тежките и мургави гърди на девојката, стисна силно зърната ѝ. Тя остана в плен на болката и силната възбуда, които като буйна вълна заляха всяка клетка на младото ѝ тяло.

Александър взе дясната ѝ ръка и я постави там долу, където дебнеше едно непознато, силно и изпънато животно.

Асмара почувства една непонятна твърдост. Искаше ѝ се да я опита и опознае по-отблизо и с помощта на Александър, прилежно обучен от страстната вдовица на чичо си, пъкна ръка в желаното скривалище на мъжкаря.

Двамата се заизвиваха обезумели от страст, стенещи и запъхтени. Александър ровеше из недрата на Асмара, влуден от соковете ѝ, като почти докосна с пръст дълбините ѝ.

Тя изстена, езиците им се търсеха и намираха, хапеха се, пускаха се и отново се притискаха силно един към друг, като си

разменяха слюнка. Ръцете им жадуваха за непознатите кътчета на другия.

Александър съблече Асмара, той се любуваше на младото, мургаво и сладострастно тяло, което се открояваше като тъмно петно върху зелената трева. Той го сравняваше подсъзнателно с опитното тяло на вдовицата на чичо си, научено да дава и получава удоволствие.

Потокът поглъщаше техните стонове и въздишки. Най-накрая тя видя мургавата му и твърда мъжественост, която дотогава беше галила с любопитство. Целуваше я, радваше ѝ се, изучаваше я с ръце и устни, запознаваше я със зърната на гърдите си.

Тъмното ѝ кадифе отдолу, досущ като тревата, се овлажни от роса.

Кръвта галопираше във вените им, двамата се хапеха, давеха се в целувки и страст, галеха се неудържимо, ровеха нетърпеливо с пръсти в непознатите си дълбини, скубеха се, гледаха се жадно и всеки един потъваше в погледа и мерака на другия.

Жадният език на Александър обхождаше тъмните кръгове на зърната на смуглото момиче, смучеше соковете им, пръстите му си играеха с тях и ги караха да набъбват все повече и повече...

Нетърпелив и влуден, той раздели бедрата на Асмара с цвят на кафе и остана хипнотизиран пред триъгълника от тъмен мъх, наведе глава и погълна устните ѝ. На това също го беше научила неговата учителка – вдовицата на чичо му.

Насочи твърдото си и изправено оръжие точно към центъра, обграден със загадъчен мъх и продължи със силни тласъци, докато не уцели и не чу силния вик на разкъсаната девственост на Асмара.

Сляп от страст и желание, продължи да изучава влажната дълбочина на момата, глух пред нейните викове и стенания на девица, простила се завинаги с невинността си, докато най-накрая избухна в конвулсии и падна успокоен върху смуглата ѝ гърд.

Двамата останаха залепени един за друг, за потните си тела, за слабините си,

за мириса и соковете си, за устните, бузите и косите си.

Тя галеше и притискаше Александър, а той играеше с нейните къдрици. Така му беше показала учителката му по „любовно майсторство“ – да доставя удоволствие и след удоволствието!

Една от овцете, която търсеше агънце-то си, заблея жално и ги извади от унеса им.

Александър стана и скри своето мургаво и напрацяло животно, което макар и в плен на овчарския му панталон, продължаваше да сочи нагоре към върховете на боровете.

Асмара се чувстваше полузамаяна, мокра и с пареща рана между бедрата, на бялата ѝ роба беше разцъфтяла алена роза от кръв – доказателството за нейната невинност, която щеше да покаже на Келара, в случай, че не ѝ повярва...

Момата нагласи отново кърпата с цвят на нар върху разрошените си коси, закопча робата, приглади шарената пола и вдигна чорапите си.

Срамуваше се да срещне погледа на Александър, който тъкмо се канеше да тръгне да търси изгубеното агънце.

Асмара едновременно чувстваше облекчение, задоволство, болка, срам и страх от неизвестното.

Тя се въоръжи с кураж и се обърна към момъка:

– Не мога да се върна у дома. Заведи ме у вас. Вече съм твоя жена!

Александър кимна в знак на съгласие.

– Ти върви у нас. Аз после ще сляза със стадото. Да намеря агнето първо...

Асмара искаше да чуе още нещо, беше жадна за мили и любовни слова, та нали беше отдала своята обич, чистота и живота си в ръцете на овчаря.

Сърцето ѝ се сви, изпита несигурност, нуждаеше се от повече доказателства за чувствата на пастира, освен лудата му страст, очакваше той да отговори на нейната безусловна любов.

Тишината на притихналите боровете се настани между тях. Александър беше притеснен за овцата и загубеното ѝ агънце, до-

като Асмара се страхуваше за бъдещето, за реакцията на майка си и за тази на Келара.

– Хайде, отивам у вас. Ще те чакам там.

– Добре, Асмара, идвам след малко.

Момата посрамена, уплашена и разстроена пое по пътеката към Орбел.

Александър влезе в гъстата гора да търси агнето.

Само при мисълта за топлата влажност на Асмара, бе разтърсен от нова вълна на желание и копнеж.

Мъжествеността му се надигна отново и той започна да я докосва и гали. След това дойде ред да утоли страстта си единствено със себе си, като преживяваше отново и отново всяка сладна секунда от споделения с Асмара грях.

ИЗГОНВАНЕТО

